

ת"פ 11482/04 - מדינת ישראל נגד שמואל משה הכהן סיטרין

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11482-04-17 מדינת ישראל נ' הכהן סיטרין
בפני כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר

בעניין: מדינת ישראל על ידי תביעות ש"י

המאשימה

נגד
שמואל משה הכהן סיטרין ע"י ב"כ עוה"ד
צחוק בם
הנאשם

הכרעת דין

בראשית הדברים אבהיר, כי מצאתि לזכות את הנאשם מן המיחס לו, מכוח סעיף 182 לסדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982.

כתב האישום

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המיחס לו עבירות של העלבת עובד ציבור, לפי סעיף 288 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (חוק העונשין), ועבירה של הפרעה לעובד ציבור, לפי סעיף 288א(1) לחוק העונשין. מעובדות כתב האישום עולה, כי המתלוונת שמשה במועד הרלבנטי לאירוע עובדת סוציאלית לסדרי דין בלשכת הרווחה בקריות ארבע, ובזמן האירוע שהתה במשרדה. המתלוונת טיפלה בהסדרי הראייה של הנאשם עם בנותיו. ביום 13.1.2015, בשעה 13:00, הגיע הנאשם למשרדה של המתלוונת ואמר לה, כי היא פועלת נגדו בעניין הסדרי הראייה, והוא אינו נפגש עם ילדיו באשמתה. הנאשם אף צעק על המתלוונת. בתגובה, ביקשה המתלוונת מה הנאשם שיצא מ משרדה, אך הנאשם אמר לה "שתקפו זו". בהמשך, צעק הנאשם על המתלוונת ואמר לה "נאצית תשרפי ביגונום". לבסוף, יצא הנאשם ממשרדה המתלוונת רק כאשר אנשי הביטחון של המועצה הגיעו למקום.

התשובה לאישום ומהלך הדיון

ה הנאשם כפר כפירה כללית במיחס לו, והתייך נקבע להוכחות. ביום 3.4.2020 העידו לפני הגב' רונית לוי (גבתה את הودעת הנאשם ואת הודעת המתלוונת); רס"ב שמעון אוחנה (עורך דוח פעללה ודוח מעצר); הגב' סימון אוחנון (המתלוונת); רס"מ ארץ זכות (ביצע פעולות חקירה); תמייר מרעי (ביצע פעולות חקירה). ביום 26.11.2020 העידו לפניו מר אברהם שושן (עד לאירוע). ביום 10.9.2020 העידו לפני הנאשם ועו"ד ברוך בן יוסף מטעם ההגנה. בו ביום

עמוד 1

הצדדים סיכמו טיעוניהם בעלפה.

כאן המקום לציין, כי במסגרת פרשת ההגנה, ביקש הסנגור להגיש הkulitah קולית של האירוע. לדברי הסנגור, הנאשם הקליט את השיחה עם המתלוונת באמצעות מכשיר טלפון שהוא ברשותו בעת האירוע, אך לא הצליח לשחרר את השיחה, משום שהטלפון התקלקל. נטען, כי בעזרת הסנגור ומומחה מטעמו, הצליחה ההגנה לשחרר את הkulitah. המשימה התנגדה להגשת הkulitah, אך לאחר ששמעתי את הצדדים הוריתי על הגשת הkulitah והוא סומנה נ/1. בהמשך ולקראת הכנת הכרעת הדין, הכנתי תמלול של הkulitah שנסרק לתיק כמפורט במ/1. אומר כבר עתה, כי האזנה להkulitah במלואה מלמדת, כי היא תיעדה את האירוע המתואר בכתב האישום, רובו כוכלו, למעט חלקו האחרון, וזאת נוכח השוואת התוכן לעדויות ששמעתי, כאשר קיים מתאם תוכני גבוה מאוד בין שני הרכיבים.

הרקע לאירוע

העובדות שאין שונות במחולקת הון, כי המתלוונת טיפולה במסגרת עובודתה כעו"ס לדיני דין, בהסדרי הראייה של הנאשם וגורשותו. חלק מעובודתה, הגישה המתלוונת מספר תסקרים לבית הדין הרבני בעניין זמני השהות של ידי הנאשם עמו. שנקבעו בצו שניינט על ידי בית הדין הרבני. גירושתו של הנאשם (ליורה) התרגורה בזמן האירוע בקריות ארבע, ובהתאם לצו בית הדין, אמרו היה הנאשם לאסוף את בנותיו מירושלים. ביום האירוע, הודיעה ליורה לנאים, כי לא יוכל לפגוש את בנותיו בשל סערת שלג צפופה בקריות ארבעה. בעצת עורך דין, הגיעו הנאשם לביתה של ליורה (עמ' 39, ש' 9 - 10), דפק על הדלת וביקש לאסוף את הבנות, אך לא נענה. הנאשם הודיע לעורך דין, וזה יצר קשר עם המתלוונת, הסביר לה את נסיבות המקלה וביקש ממנו לשוחח עם ליורה, על מנת שזו תאפשר לנאים לאסוף את בנותיו מביתה שבקריות ארבע (עמ' 13, ש' 26 - 27). לטענת הנאשם, הוא אף הגיע לתחנת המשטרה וביקש שם סיוע בביצוע הסדרי הראייה (עמ' 39, ש' 12 - 13), אך מהמשטרה נמסר לו, כי ללא הוראה העו"ס, ידיהם כבולות (שם). גם עוז בן יוסף, אשר עז לנאים להגיע למשטרה, העיד לפניו, כי יצר קשר עם קצינה בתחנת חברון, אך זו מסרה לו/ כי ידיה כבולות (עמ' 52, ש' 7 - 9). לאחר מכן, עז עוז בן יוסף לנאים להגיע למשרדי המתלוונת (עמ' 55, ש' 11 - 12). הנאשם אכן הגיע למשרדי המתלוונת, ואז התפתח האירוע המפורט בכתב האישום, שפרטיו שונים במחולקת.

המחלוקות בין הצדדים נועצה בשאלת, האם התקיימו יסודות העבירות המזוההות לנאים.

המשימה טעונה, כי בעת הויכוח בין לבין המתלוונת, כינה הנאשם את המתלוונת "נאצית" ואיחל לה "תירפי בגיינום". مكان שביצע עבירה של העלבת עובד ציבור. מנגד, טוען הנאשם, כי אכן כינה את המתלוונת בשםות שונים, אך מכחיש את המיללים האמורים. עוד טוענת המשיבה, כי במעשה ובאופן התנהגותו, הפריע לעבודתה של המתלוונת, ובכך מתקייםים יסודות העבירה של הפרעה לעובד הציבור. מנגד טוען הסנגור, כי התנהגות הנאשם אינה מקימה את יסודות שתי העבירות. הסנגור הינה לעבירה של התנהגות פסולה במקום ציבור, אולם לא הרחיב בהקשר זה (עמ' 68, ש' 17 - 19).

דין והכרעה

עמוד 2

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - או © verdicts.co.il

אין מחלוקת, כי הנאשם הגיע למשרדה של המתלוונת ונכנס אליו כדי לשוחח עמה. מהזינה להקלטה שהוגשה נ/ז עולה, כי הנאשם ניסה לדבר על ליבנה של המתלוונת ובקש منها, תחילת בוגע, לשוחח עם ליאורה ולשכנע אותה למסור לו את הבנות. ואכן, ניתן לשמעו, כי המתלוונת באותה עת שוחחה בטלפון עם ליאורה. המתלוונת מסרה לנאשם את דבריה של ליאורה, לפיהם הבנות אינן מעוניינות לפגוש בו, ولكن ליאורה אינה מוכנה שיילכו אליו (עמ' 14, ש' 5 - 7; בム' 1 דקוט 20:00 - 00:28). כאמור, לאחר שהמתלוונת העבירה את דברי ליאורה לנאשם, התקיימה בין המתלוונת לנאשם שיחה שנמשכה כ-7 דקות. במהלך השיחה, תיאר הנאשם למתלוונת את מצבו, וביקש את עזרתה.

מהזינה להקלטה ניתן להתרשם בבירור, כי הנאשם היה טועון מבחן רגשית, נרגש ולעתים אגרסיבי. יחד עם זאת, מירב זמן השיחה התנהל דו-שיח נמרץ בין הנאשם למתלוונת, וכלל לא ניכר כי המתלוונת חשה מאוימת, והיא אף התעמתה עם טענות שהטיח בה הנאשם. אדם שחש מאויים ובסכנה, אינו מתעמת עם בן שיחו, ואין מתריס כלפיו. כך למשל, אמרה המתלוונת לנאשם, שלמרות שבנותיו יכולות לראותו באותו זמן "אבל הן לא רוצות" (מבר/1, דקה 02:40), דבר שגרר תגובה קולנית מצד הנאשם. כשהטיח הנאשם במתלוונת "איזה المسؤولות ההורית?" [הכוונה לבדיקה מסוגלות ההורית שלא בוצעה למרות שבית הדין הורה על כך (עדות הנאשם, עמ' 37, ש' 30-28)], ענתה לו המתלוונת בהתרסה: "בבקשה!... היתה החלטה כבר לפני שנתיים... למה זה לא נעשה? תחזור לבית הדין" (מבר/1, דקוט 02:54 - 03:16). בעניין זה אמרה המתלוונת, כי ישום החלטת בית הדין בעניין المسؤولות ההורית "לא קשור אליו" (שם, דקה 03:29). בהמשך הטיצה המתלוונת בנאשם: "יש לכם שמות של אנשים, אתם לא החלטתם" (שם, דקה 03:54), ובתגובה התנהל שיח רגוע יחסית, לגבי הסיבה שבגינה לא התקדמה בדיקת المسؤولות ההורית.

הפעם הבאה שבה הרים הנאשם את קולו, הייתה בתגובה לדברי המתלוונת, כי לשוחחה עם גירושתו, שדיברה עם הילדה, אשר הביעה את רצונה להשאיר בקרית ארבע. אז הגיב הנאשם וצעק: "תפסיקי!... בווא לא נהיה עבריינים או שקרניים" (שם, דקה 03:34). בהמשך צעק: "תתקשרו למשטרתך! אני לא רואה את הילדים שלי!..." (שם, דקה 05:44). הוא המשיך לצעוק: "תפסיקי" ו"תקררי למשטרתך" מספר פעמים, לאחר שהמתלוונת חזרה על דבריה, ובתגובה אמרה כך בתקיפות: "לא, אני לא אקרר למשטרתך, אתה יצא מהחדר" (שם, דקה 06:37). בתגובה צעק הנאשם: "את תתקשרו! כי אני רוצה סוף סוף ידעו... את פושעת! את צריכה להיות אחורי בריח וסורגים" (שם, דקה 06:37). המתלוונת הגיבה בתקיפות: "צא מפה!" ובהמשך ביקשה שוב שייצא (שם, דקה 06:49). בנקודה זו, נשמעו כי הנאשם ממשיר להתעקש שהמתלוונת פונה לאישה בשם חני, ומבקשת ממנו לשתף לביטחון "שיגיעו". נשמעו כי הנאשם ממשיר להתעקש שתתקשר למשטרת בעוד המתלוונת ממנה שייצא החוצה (שם, דקוט 06:53 - 06:57).

בתגובה נשמעו הנאשם צעק: "אני [לא] שם עלייך, את שקרנית, רמאית, ואת פושעת" (שם, דקה 06:57). המתלוונת מגיבה בתקיפות: "צא החוצה, בסדר, אין בעיה" (שם, דקה 07:01), וכן אומרת: "לך למשטרתך" (שם, דקה 07:16). בתגובה אומר הנאשם: "כן! אבל אם זה הפוך, את הולכת עם המשטרה ישר להוציא, פושעת שכמו" (שם, דקה 07:18). לאחר מכן מסתיימת הקלטה.

ציין כי בדקה 00:28, ניתן לשמעו את המתלוונת פונה למשהו בשם אבישי, ואומרת לו: "אביishi תחכה בחוץ כמה דקות" הדבר מחזק את טענותה של המתלוונת וכן את טענת מר שושן, כי בנה של המתלוונת נכון במקום ונתקבש ליצאת מהחדר עם הגע הנאשם (פרק' עמ' 14, ש' 12 - 13). עם זאת, נימת הדברים היא נימה "רגילה" ומואפקת, שאינה מעידה על לחץ או מצוקה.

עוד יזכיר, כי בגין לטענת המטלוננט בעדותה לפני, מההקלטה לא עולה, כי הנאשם סירב לצאת מהחדר, או שאמרה לו שם לא יצא, תצא היא (פרו' עמ' 14, ש' 11), וכן אין ذכר לאמירה "נאצית".

בנוסף מר אברהם שושן, אשר עבד באותה עת עם המטלוננט, והיה עד לחלק האחרון של האירוע, שכן מחלוקת כי לא תועד בהקלטה, העיד, כי לא שמע את הנאשם קורא למטלוננט "נאצית" (פרו' עמ' 29, ש' 5 - 6). למעשה, העדות היחידה לכינוי זה היא עדותה של המטלוננט אשר טענה, כי שמעה את הביטוי, אך לא זכרה כמה פעמים ובאיזה שלב נאמר (עמ' 19, ש' 1 - 17). מנגד, הבהיר הנאשם שאמר דברים אלה ספציפית, אך לא הבהיר כי כינה אותה "פושעת רשעה" (עמ' 48, ש' 20 - 24). בנוסף לכך, עוזי בן יוסף העיד לפני, כי המטלוננט התקשרה אליו לאחר האירוע, וסיפורה לו על אודוט מעשי והתנהגותו של הנאשם בחדרה, אך לא צינה כי הנאשם כינה אותה "נאצית" ואף הדגיש כי במהלך השיחה לא נשמעה נסערת (עמ' 55, ש' 18 - 19).

לפיכך, אני קובע כמצאה עובדתי, כי הנאשם כינה את המטלוננט "נאצית", והדבר מתבסס על כך שרק המטלוננט טענה זאת. לעומת זאת, הנאשם הבהיר את הדבר; מר שושן טען, כי לא שמע ביטוי שכזה; עוזי בן יוסף טען, כי המטלוננט ששוחחה עמו בסמוך לאחר האירוע, לא הזכירה ביטוי שכזה. בהקשר זה עיר, כי הסבריו של הנאשם מדווק לעולם לא יכנה יהודי "נאציז" (ושלא השתמע מהדברים, כי בית המשפט מצדיק קריאה בכינוי "נאציז" לאדם כלשהו, ללא קשר לזהותו או מוצאו - שכן הדבר פסול מהיסודות!), היה משכנע ואף נוגע לבב, שעה שתלה את הדברים בעבר המשפחתى הנקשר בזיכרון השואה (פרו' עמ' 43, ש' 6 - 10).

לצד זאת הוכח, כי הנאשם נהיל ויכול עր עם המטלוננט, הרים את קולו, וכינה אותה בכינוי גנאי כגון "רשעה" ו"פושעת". הוא גם אמר לה שהוא [לא] "שם עלייה". יש פער משמעות בין מיללים מכוערות אלו, לבין הכינוי "נאציז". לא סבירתי, כי הוכח שה הנאשם אמר למטלוננט "תשראפי" ו"תמותה בגיהינום", שכן ביטויים אלו לא נשמעו בהקלטה. גם אם יצא מנקודת הנחה שביטויים אלו הושמעו לאחר סיום ההקלטה, לא סבירתי כי הדברים הוכחו במידה הנדרשת, ובין היתר, אתיחס בהמשך לעניין משקל עדותו של מר שושן.

בזודאי שקיים טעם לפגם בהתנהגות הנאשם, אולם ניתן להבין את הסיטואציה ואת סערת הרגשות שבה היה נתון נכון הנתק מבנותיו והתחרויות האפשרות, שלא נראה אותן גם הפעם. אין ספק, שה הנאשם היה מתוסכל ועצבני, ומכאן התנהגותו התקפנית. אין מחלוקת, כי בין הנאשם למטלוננט "דם רע", בעקבות סברת הנאשם, כי הנאשם, המשמשת עוזס לדיני דין בעניין ידיו, אינה ממלאת את תפקידיה, ואף אינה מסיימת לו לאכוף את זמני ההתראות בהתאם לצו בית הדין.

בהקשר זה אפנה לעובדה עלייה אין מחלוקת, כי הנאשם הגיע לתביעה אזרחות נגד המטלוננט, אך בסופו של יום, בשל החסינות הנתונה לה, כמחלאת תפקיד ציבורי, היא נמחקה מכתב התביעה (פרו' עמ' 21, ש' 1 - 6; עמ' 38, ש' 13-16). על כן, יש לראות את התנהגותו של הנאשם לפני המטלוננט ואת התבטאותו כלפייה, כביטוי לתסקולו על אף שלשיותו, לא מילאה המטלוננט את תפקידיה, לא סיעה בידו לאכוף את צו בית הדין הרבני, ובכך הפכה ל" עברינית" ול משתפת פעולה עם גירושתו. لكن דרש בנסיבות שתזמן משטרה ולכן אמר לה: "את לא עושה שום דבר, עובדת סוציאלית!" (מבחן 03:05 דקות 1, דקה 03:05) ובקשר לכך שאמרה לו, כי שוחחה עם גירושתו והבינה ממנה כי הילדה רוצה

להישאר אצל אמה, אמר: "תפסיקי!... אז בואי לא נהיה עבריינים ושקרנים" (**שם**, דקה 34:05).

לצד הפסול שבהתנהגות הנאשם, לא השתכנעתי כי המטלוננט חש מצוקה או חש ברמה ניכרת, לנוכח הדיון ודברים שתואר עד כה, שבו נטלה חלק פעיל בשיחה, ואף התעמתה עם הנאשם לגבי עובדות וטענות שונות, ואף בקרה את התנהוגותו. לא רק זאת. הנאשם הוא שקר ואצעק כלפיו שתזמין מטריה, והיא סירבה לעשות כן, והסתפקה בהזמנת האבטחה. עובדה זו מחזקת את הרושם, כי המטלוננט לא חש סכנה ממשית, גם אם חש מבוכה וחוסר נוחות בסיטואציה זו.

בנוסף, לKERAT סיום האירוע, עם התגברות צעקותו של הנאשם, דרשנו ממנו המטלוננט לצאת מספר פעמים, והוא אכן יצא, כשבמקביל, כפי שניתן להתרשם מן ההקלטה, ביקש המטלוננט מעובדת אחרת להזעיק את האבטחה. עובדה זו עולה גם מעדותו של מר שושן שטן ש"הגינו ביטחון" (פרוי' עמ' 26, ש' 22 - 25). הנאשם הכחיש בעדותו לפניו, כי יצאתו מהמקום לוותה במאמbatchim, וטען כי לא ראה את אנשי הביטחון. (עמ' 49, ש' 5 - 6). אני קובע כמציא, כי לא הוכח שנדרצה התערבות מאבטחים להוצאה הנאשם, וכי למעשה, הוא עזב בכוחות עצמו את המקום. זאת בהתבסס על עדות הנאשם וכן בהתבסס על שני מזכירים שערכ עדר התביעה, תמייר מרעי, ת/9 ות/10, ביחס לניסיון לזמן את מר בני טנא, איש הביטחון של קריית ארבע. מהמדוברים עולה, כי מר טנא מסר למראוי כי "לא זוכר מה היה יונסה להזכיר" (ת/9) וכן מסר כי "הוא לא זוכר את האירוע ואין לו מה למסור עדות בדברון" (ת/10). חזקה שאירוע שכזה הוא חריג, שסביר להניח שמר טנא היה זוכר, לו אכן התרחש-contained.

אשר לעדותו של מר שושן, הוא טוען כי שמע את הצעקות, תיאר את הנאשם כמי שצעק "בטון מאד חזק, כועס, תקייף" (עמ' 26, ש' 18 - 19), וכן ציין, כי התרשם שהמטלוננט הייתה "מאוד מכובצת חסרת מגנות" (**שם**, ש' 20). הוא דיבר על האווירה השלילית והמתוחה, על כך שבנה של המטלוננט בכיה, ולצד זאת ציין, כי התרשם שהנאשם "לא היה מוכן להתפיס, כנראה שדיברו על ילדיו, כנראה שהוא משוה חזק שכאב, והוא התנהג כפי שהתנהג, זה מה שהיא לפי מה שאני זכר" (עמ' 26 מש' 19 עד עמ' 27 ש' 3).

דברים אלו מתישבים עם הרושם המתתקבל מן הנאשם, וכן מתగובותיו הננסערות והחוורות ונשנות של הנאשם, כל אימת שמדוברים לו את ילדיו ואת האירוע. נכחתי בכך בעצמי באולמי בעת הדיונים, ולא פעם, ולא פעמיים, הרים הנאשם את קולו באולם, נכנס לדברים, דבר בשטף שלא ניתן היה לעצור ונשמע מדבר "מדם לבו", مثل עניין זה, הוא "פצע פתוח" עברו (ר' למשל: עמ' 12, ש' 27 - 28; עמ' 28, ש' 29). בשל כך, התרתיי בנאשם עד שנרגע, והוא אכן נרגע.

הרושם המתתקבל הוא, כי הנאשם הוא אדם להוט ונרגש, שמהר להרים את קולו. הוא עושה כן במיוחד כאשר מדברים על ילדיו ועל הקשר שלו עם ילדיו, או כאשר צף וועלה תהלייך הגירושין הקשה שבני הזוג עברו, ושנמצא ברקע העניין, ואולי אף בלבו. מכיוון שהמשפט ארך תקופה ארוכה, למדתי להכיר צד זה באופיו של הנאשם. מכאן, שלא פלא שהתנהג כפי שהתנהג אל מול המטלוננט, שיש לה השפעה כה משמעותית על עתיד קשוינו עם ילדיו. יובהר, כי בדבראי אלו אין משום הכרשת התנהוגות של הנאשם, שאיננה מקבלה, ואף דוחה אותה מכל וכל. יחד עם זאת, הרקע להתנהוגות מובן.

ובחרה לעדות מר שושן - אין מחלוקת, כי מר שושן זומן לעדות תקופה ארוכה לאחר האירוע - רק ביום 19.1.2016 (ת/ט). אין גם מחלוקת, כי שוחח עם המתلونת על האירוע, והוא סיפרה לו את תחושותיה.

"ש. מה אח"כ סימון סיפרה לך על האירוע?
ת. מבחינתה הילד חוויה מאד קשה... בבית זה עשה...
ש. עובדתית מה סיפרה?
ת. סיפרה על הילד שהוא לו קשיים עם האירוע והוא עצמה הרגישה חשה חוסר מוגנות. שאלתי אותה מה הרקע והיא אמרה שהה עניין שהוא קשור לסוגיית הילדים." (עמ' 28, ש' 22-27).

העד השתמש באותו ביטוי של "חסור מוגנות" בחקירה הראשית (עמ' 27, ש' 2). המסקנה המתבקשת מן האמור היא, שיש לתת משקל מופחת לעדותו של מר שושן. הטעם הראשון הוא שהודעתו במשפטה (שלא הוגשה לי) נגבתה בשינוי ניכר ובלתי מוסבר, בהתחשב בכך שמדובר בעקביה מהותי - מחדל החקירה יזקף לחובת המאשימה; הטעם השני הוא, שקיים ראייה לכך שמר שושן עירב בעדותו לפני, בין חוותתומן האירוע, לבין דברים שמסרה לו המתلونת. יש בכך משום "זיהום" העדות, ولكن לא ניתן给她 משקל מלא. אני ערד לכך שהסתנגור לא העלה טיעון זה, ואולם זהה הרושם המתkeletal מקריאה מדוקדקת וחזרת של הפרוטוקול.

פליליות המעשים

השאלה הנדרשת להכרעה נוגעת לפלייליותם של הדברים והמעשיהם, ולא לשאלת היותם ראויים אם לאו, שכן קבוצתי זה כבר, כי אין מדובר בדברים ראויים שיש בהם יותר מאשר טעם לפגמם. יש לשאול האם מדובר הציבור שמאשם מקרים את דרישות הדין בגין עבירה של העלבת עובד ציבור, והאם מעשו באירוע, מהווים הפרעה לעובד ציבור.

העלבת עובד ציבור

כפי שעמד על כך בית המשפט העליון בדנ"פ 08/3837 אונגרפלד נ' מ"י, (מיום 11.07.2011) (**ענין אונגרפלד**), בבאו של בית המשפט להכריע בשאלת האם ביטוי מהווה העלבת של עובד ציבור, עליו לשקל מחד את מעמדה הרם של הזכות לחופש ביטוי - שהוא מעמד חוקתי על-חוקי, לעומת מעמדו של האינטראס להגן אל עובדי הציבור במסגרת مليית תפקידם, מайдך. במסגרת חופש הביטוי, יש לתת מעמד בכורה לזכותו המהותית של אזרח לבקר את השלטון. ישנה חשיבות רבה שהabituiums הנশמעים כגדם עובדי הציבור לא יובילו להטרדה שיש בה לשבש את יכולתו של עובד הציבור לבצע את מלאכתו באופן תקין [ר': רע"פ 13/5991 סgal נ' מ"י (מיום 2.11.2017) פסקה 20 לפסק דינה של כב' הנשיאה נאור; **ענין סgal**].

ההלכה שנקבעה, לדעת הרוב, בענין **אונגרפלד** היא, כי על מנת שתקיים אחריות פלילית בגין העלבת עובד ציבור צריכים להתקיים שני מבחנים מחמירים מצטברים: **האחד**, הוא מבחן תוכני, במסגרתו נדרש קיומו של ביטוי שלילי, הפוגע בלבית כבוד האדם, וכורע בפגיעה מהותית וקשה בגרעין המוסרי-עררכי שמננו שעובד ציבור את מקור כוחו וסמכותו; **השני**, הוא מבחן הסתברותי, לפיו העבירה תחול רק מקום בו קיימת ודאות קרובה לדברי העלבון יביאו לפגעה קשה בעובד הציבור במילוי תפקידו ובהതאם, גם בשירות הציבור. בענין **סgal**, צמצם בית המשפט העליון את תחולת ההלכה בענין **אונגרפלד**, ובין היתר נקבע:

עמוד 6

"מיוחתם של המתבטא ושל עובד הציבור מושא העלבון הינם שיקולים משמעותיים במסגרת המבחן ההסתברותי (לдин בפירושו של המונח "עובד הציבור" שבعبارة, ראו חוות דעתה של השופטת ד' ברק-ארץ ברע'פ כהן). יסוד ה"העלבה" בעבריה נבחן באופן אובייקטיבי-נורטיבי, הינו בהתאם לרמת הסיבולת הנדרשת מעובד ציבור סביר, להבדיל מהעובד מסוים שככלפו כוון הביטוי (הלכת אונגרפלד, בעמ' 58, 60 (המשנה לנשיאה א' ריבליין), בעמ' 91 (השופטת (בדים') א' פרוקצ'יה) ובעמ' 131-132 (השופט א' רובינשטיין). ראו גם סעיף 5 להנחיית היועץ). בחברה דמוקרטית מילא נדרש כל אדם לסייעת גבואה ביחס לביטויים גם אם אינם נעימים ואף אם הם פוגעים. אולם, כפי שהובהר בהלכת אונגרפלד, כשמדבר בעובד ציבור, מצופה כי תהיה לו סיבולת גבואה עוד יותר לכך (שם, בעמ' 61-65 (המשנה לנשיאה א' ריבליין), בעמ' 88)... (ענין סgal). פסקה 47 לפסק דיןה של כב' הנשיאה (בדים') נאור).

בנוסף, יש לבחון את הנسبות בהם התממשה ההתנהגות שיש בה להעליב את עובד הציבור, באיזה הקשר התרחשו ובפני מי הושמעו הדברים או בוצעו המעשים שעשוים היו להיות מעליים. בהקשר זה נאמר ע"י כב' הנשיאה (בדים') נאור בפסקה 52 לפסק דיןה בענין סgal:

"שיעור נוסף שיש להביא בחשבון ואשר אליו התייחסו הצדדים בעניינו הוא פומביות הביטוי, ובכלל זה תפוצתו ומידת החשיפה שלה זכה. נתון זה עשוי להשפיע על ההסתברות לפגיעה בערך המוגן שביסוד עבירות העלבנה על שני היבטים: תפקודו התקין של עובד הציבור ואמון הציבור בשירות הציבור. פשיטה כי אם הציבור כלל לא נחשף למעשה העולב, האמון שהוא רוחש למערכות השלטון לא יכול להפגע בעקבותיו. בנוסף, העובדה שהתבטאות מסוימת נאמרה הציבור עשויה להעצים את פגיעתה, בהשוואה לדברים שנאמרו בחדרי חדרים או באזני העובד בלבד (ראו עמדתו הדומה של השופט א' לוי בהלכת אונגרפלד, בעמ' 139-140; כמו כן ראו שגב, בעמ' 225-230, 275-279; והשוו: א' בנדור "חופש הביטוי מעלה לוחות-המודעות" משפטים יז 171, 183 (התשם"ז-התשם"ח))."

ישום ההלכות האמורות בעניינו מלמד, כי המאשימה לא הצלחה לעמוד ברף להוכיח ברמה הנדרשת בפליליים, את הנאשם עבר עבירה של העלבת עובד ציבור.

ראשית, אין מחלוקת, כי הנאשם הטיח במלונות עלבונות הקשורים לשירות במילוי תפקידיה, וכי שקבעתו, עיקר העלבונות הגיעו לכך שלתפיסט הנאשם, המלונות "ערביינית, פושעת" ומילוט גנאי נוספת, משומם שלא מילאה את תפקידיה נאמנה, ולא סיטה לו לישם את צו בית הדין בעניין הסדר ההתראות עם ילדיו. זה הוא הקשר הדברים - הוא ממוקד והוא ספציפי;

שנייה, הן כעולה מעדותה של המלוננט, הן כעולה מעדות הנאשם והן כעולה מתייעוד הדברים בהקלטה, בין השנים התקיים דו-שיח בעניין שבמחלוקת. המלוננט לא הייתה משתתף סביר, כאמור, הטיחה, לא אחת בנאשם, את מחדריו שלא לקדם עניינו, דבר שהרתיח את הנאשם וגורם לו להגיב כפי שהגיב, בעיקר בהרמת קול, ובשימוש באותו מילוי שקבעתו.

שלישית, הדיון-ודברים בין הצדדים היה פרטני ולא פומבי - דהיינו, אין מדובר בפרסום דברי העילה כלפי המתלוונת בפומבי, אלא בדו-שיח שהתנהל במשרדה בעניין הנוגע לשירות למילוי תפקידיה, ולאופן שבו תפס הנאשם את אופן מילוי התפקיד.

רביעית, המתלוונת דרצה מן הנאשם לצאת מחדרה בשלב מתקדם יחסית של השיח ביניהם, והוא אכן יצא.

סבירומו של דבר הוא, כי המתלוונת שוחחה עם הנאשם שבטיולה במסגרת סמכותיה, והשניים הטעמו עד להרמת קול והairoו כפי שתואר על-ידי בהתאם למצאים שקבועתי. המתלוונת היא עובדת סוציאלית ובמיוחד, עובדת סוציאלית לסדרי דין. שימושות הדבר היא, שגרת יומה המקצועית היא התמודדות עם מחלוקת קשה בתחום המשפחה, וחזקה שלא כל צד יהיה מרוצה מຕפוקודה ויבוא אליה בטענות. מכאן, שרמת הסיבולת של המתלוונת ביחס לתלונות המופנות לפנייה, צריכה להיות גבוהה בנסיבות העניין. גם שכאמר, התנהגות הנאשם הייתה מכערת ולא היה לה מקום, לא מצאתה כי דברי הביקורת הבוטים שהטיח במתלוונת, בהתחשב בחוויותיו הסובייקטיביות את תפקוקה בעניינו, מגעים כדי העלה עובד ציבור.

לפיך, אני מזכה את הנאשם מביצוע עבירה זו.

הפרעה לעובד ציבור

עבירת הפרעה לעובד ציבור מוגדרת בסעיף 288א לחוק העונשין כך:

"**העשה אחת מלאה, דיןנו - מסר שנה:**

(1) מפריע ביודעין לעובד הציבור או למי שהוסמך למלא תפקיד של עובד הציבור למילוי תפקידו על פי דין...."

עבירת הפרעה דורשת ביסוד העובדתי שבה כי העושה "יפורע", בדרך כללו, לעובד הציבור. כן נדרש ביסוד העובדתי, כי הפרעה תהיה במילוי תפקיד שעבודה הציבור מלא כדין. היסוד הנפשי הנדרש בעבירה זו הוא של מחשבה פלילית, קריא: מודעות להתנהגות ולנסיבות (ר' ספרו של י' קדמי **"על הדין בפליליים - חוק העונשין, הדיון בראוי הפסיקה"**, **חלק שלישי**, עמ' 1658 וכן חלק רביעי עמ' 1725).

בעניינו לא מתקיים היסוד העובדתי שבعبارة זאת מן הטעמים המפורטים להלן.

ראשית, המתלוונת העידה לפניי, כי הנאשם הגיע לחדרה בעבודה כשבאותו זמן היא שוחחה בטלפון עם ליורה (עמ' 15, ש' 9 - 10). עוד ספירה המתלוונת, כי ידעה שהנ禀 אמר לו הגיע לאחר שוחחה בטלפון עם עו"ד בן יוסף. כשנכנס הנאשם לחדרה, סקרה את הדלת כי התכוונה לפגישה (עמ' 18, ש' 27 - 28). שימושות הדבר, שהנ禀 הגיע למתלוונת בעצת עורך-דין, על-מנת לקדם את יישומו של צו בית הדין, דהיינו, לקדם את מילוי משימתה של המתלוונת;

שנייה, המתלוננת תיארה כי האירוע התרחש בסיום יום עבודתה, ובנה שהגיע מבית הספר, בשל כוונות השLEG באותו יום, חיכה לה מעבר לדלת על מנת שליכו הביתה ייחדי (עמ' 14, ש' 13). עוד טענה, כי היה מדובר במשימתה الأخيرة (עמ' 15, ש' 7 - 8);

שלישית, הנאשם העיד לפניי, כי הגיע למשרדיה של המתלוננת, וזאת רק לאחר עצה שקיבל מעורך דיןו, שהרי תחילת כל לא רצאה לפנות למתלוננת, אלא שהנסיבות לא הותירו לו ברירה, בהתחשב בעובדה כי היה צריך לפגוש אותן באותו יום (עמ' 46, ש' 16 - 19). הנאשם אף העיד, כי מעולם לא הגיע למשרדיה של המתלוננת לפני האירוע (עמ' 45, ש' 30 - 31);

יצא אפוא, כי הנאשם הגיע לשוחח עם המתלוננת חלק מעובודתה, בכונה לשכנע אותה לעזור לו. אני סבור, כי הנאשם לא הגיע למתלוננת מטרה לחבל בשטף עובודתה, וגם למשעה לא הפריע לה בעובודתה. המתלוננת יודעת, כי הנאשם אמרו לה הגיעו, לאחר השיחה עם עו"ד בן יוסף, ותחילת התנהלה ביניהם שיחה רגועה. במהלך השיחה איבד הנאשם עשתנותו ונרג כפי שנרג, אך אין בכך כדי לקבוע כי מנגע מהמתלוננת לבצע את עבודתה ביודען. כך למשל, דרש ממנו להתקשר למשטרתו והיא סירבה. לפיכך, הגעתו למסקנה, כי אין מקום להרשיء את הנאשם בעבירות ההפרעה אשר נסיבותה לא הוכחו לפניי. لكن אני מזכה אותו מביצוע עבירה זו.

משקל שטייקתו של הנאשם בחקירה

המאמינה ביקשה להתייחס לעובד שהנ帀ה שתק בחקירה, כחיזוק לראיות הتبיעה. סברתי כי יש לדחות טענה זו מהטעמים הבאים:

א. אין מחלוקת כי הנאשם נחקר למעלה מחייב שנה לאחר האירוע (19.6.2015) כעולה מת/1. בהקשר זה יזכיר, כי הוגש מזכירים ת/5 ות/6 ונחקרו השוטרים שערכו אותם. מן המזכירים עולה כי בוצעו התקשרויות טלפון של הנאשם 054-7650532 לא יכולה להיות מחלוקת שהזו הטלפון שלו לנוכח פלט ההתקשרויות שהוגש כ-נ/2), ואולם הנאשם נתק את השיחות. אין מדובר בהתנהגות תקינה, ואולם לא הוצאה כל ראייה כי הנאשם זומן לחקירה באופן رسمي ובلتמי אמצעי (דהיינו, באמצעות מסמך זימון הנמסר או מודבק, כמוקובל).

ב. אין מחלוקת, כי הנאשם הובא באישוןليلא לחקירה (השעה 03:47 כעולה מת/1) לאחר שעוכב במחסום שגרתי סמוך לשעה 23:00, כבדיקה השוטר העלתה כי מדובר באדם הדורש לחקירה. הנאשם אמר לשוטר אוחנה, עד תביעה 5, כי מדובר בעיכוב שווה, כיון שמדובר לא קיבל הזמנה לחקירה (ת/2), ולאחר מכן חדל הנאשם לשטאף פעולה, לא הגיב ולא חתם על מסמכים (ת/3) (פרק עמ' 12, ש' 15; ת/1).

ג. אין גם מחלוקת, כי הנאשם למעשה נעצר בשל חוסר שיתוף הפעולה שלו, כעולה מדו"ח המעוצר ת/3, ואף נזק (פרק עמ' 12, ש' 15).

ד. הנאשם הסביר בעדותו מדובר לא שיתף פעולה. לדבריו הוא מוכר לשוטר ולקצין הקהילתי, ו"הם יודעים

טוב מאוד להזמין ולדברarti, אף אחד לא צריך לעצור אותו כדי לשאול שאלות לצריכים להשיב לתחנה בחברון. כל הילדים שלי היו צריכים להגיע לשפט [ביום המעצר], עשייתי קניות גדולות, נסע הביתה בלילה, באקרה יש מחסום בדרך שבדקו, והוא שאני דרוש לחקירה במשטרה. שוב פעם, לא רצוי להגיד לי מה מeo. דיברתי עם השוטר. כל מה שאמר הוא לא אמר עצמו. הוא אמר שקיבל הוראה מהקצין שלי, לפי דעתך אתה באמת צריך לتبיע את המשטרה על מה שקרה. אין שום סיבה שלא יכולם להגיד לך לבוא ולזמן אותו לפגישה, לא היה שום סיבה, עצרו אותי וטרטו אותי... אמרתך - אם אתם לא מוכנים לחתת לי לצאת ולבוא בצדקה נורמלית וכל האוכל, היה חם, האוכל יתקלקל באותו ואני צריך להתכוון לכל הילדים שבאים לשפט עם המשפחות שלהם, אם אתם לא מוכנים לחתת אותו בתור בן אדם... אני לא מוכן להגיד כלום ועצרו אותו, ותבעתי אותו וקיבלת עלי זה סכום סמלי" (פרוי' ש' 32-20).

ויצא אפוא, כי המשטרה לא עשתה כנדרש על-מנת לזמן עדות את הנאשם, קרוב למועד ביצוע העבירה ובאופן סביר, ולאחר שהוכרז "דרוש חקירה" ולאחר שהוא הגיע לו בגין מה הוא מעוכב (עדות החוקר אוחנה, פרוי' עמ' 12, ש' 11-5), התקומם הנאשם, ומחה בכך שלא שיתף פעולה בחקירה. זהוי זכותו המלאה של אזרח לקבל את מרבית המידע על-פי חוק, הנמצא ברקע דרישת המשטרה לעינוכו. חזקת החפות, יש להזכיר, עומדת לכל אחד מאיינו, וכבוד האדם וחירותו, גם זאת יש להזכיר כמתברר, הן זכויות יסוד חוקתיות על-חוקיות. לכן, אין די לומר לנאים כי הוא "דרוש לחקירה" כדי להצדיק את עינוכו, בוודאי לא את מעצרו. יש לפעול לבירר מהי עילת הדרישה לחקירה ולהסביר זאת למעוכב. הדבר לא נעשה במרקנו, ولكن فعل הנאשם כפי שפעל, ובצדק פעל. מכאן, שהסבירו לשטיクトו לחקירה מקביל, הגינוי וצדוק, ועל-כן אין לזקוף לחובתו את שתיקתו זו.

שתי העורות לפני סיום

ההערה הראשונה היא, כי לאחר ששבתי ובחנתי את מכלול הריאות, סברתי כי התוצאה של זיכוי היא התוצאה הנכונה ונכח מארג הריאות, ובעיקר ההתרשות מהעדויות ששמעתי וכן מן המסמכים שהוגשו, וזאת אף אילו לא הייתה מוצגת לי הקלטה האירוע.

ההערה השנייה היא, כי שקהלתי להרשיע את הנאשם באופן חליפי בעבירה מופחתת של התנהגות פסולה במקום ציבור. אלא שסבירתי, לנוכח מכלול הנסיבות והרקע לאירוע, אופי השיח שהתנהל בין המתלוונת לנאים וההתרשות מן הנאשם, כי גם אם התנהגו של הנאשם חרגה מן המקביל, בוודאי שאין מקום לאשרה כסטנדרט התנהגות מצופה, הרוי שעדיין לא חצתה את הרף הפלילי.

סיכום

נוכח כל הטעמים שפורטו לעיל, אני מזכה את הנאשם מן המיחס לו.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ב כסלו תשפ"א, 08 דצמבר 2020, במעמד הנוכחים.

עמוד 10

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il